

свои и чужди злочестини презъ живота си, разбра, че буля Стоеница боледува отъ „тежката болостъ“ (тифусъ); завтече се добрата баба при болната, за да ѝ слага на главата мокри кърпи съ оцетъ и вода, почна да търка и тѣлото ѝ съ мокра кърпа, за да ѝ земе огъня... Заранъта селскиятъ фелдшеръ се разпореда да се викатъ отъ далечно село родителитѣ на болната и споредъ наставленията му почнаха постоянно да гледатъ болната: увиваха я понѣкога въ мокри чаршафи, даваха ѝ често липовъ цвѣтъ, чай и цѣрове, каквито имъ даде фелдшерътъ... Настъпи страстната недѣля, болната почна да оздравява, почна да се изправя на постелята и, за да не я измъжчва мисълта за Стояна, вуйчо ѝ изхитрува следното: на великата срѣда довтасва отъ града, носейки писмо ужъ отъ Стояна. Засмѣнъ до уши, той влиза при болната, честити ѝ оздравяването и настоява да го черпи за радостната новина, която ще ѝ съобщи. И преди да отвори уста Стояница, той ѝ съобщи съдържанието на писмото, което билъ получилъ отъ града. Клетиятъ вуйчо много се запъва, за да не узнаятъ, че писмото е измайсторено отъ него... Стояница се зарадва и отъ умиление пролѣ сълзи...

На Великия четвъртъкъ тя пожела да стане, ала видѣ, че не може да върши работа: краката ѝ се люлѣятъ, ржцетъ ѝ треперятъ... Вечерьта пристигна по голѣмата ѝ сестра отъ

близкото село да помогне за Великденъ на сестра си... Подътъ се измаза, дърва се нацепиха, за децата се приготвиха нови дрешки, кулиха се нови кондурки, кжщата се измаза съ киречъ, дрехитѣ на болната се туриха въ голѣмия котелъ да вратъ, вапцаха се яйца за децата, заклаха се кокошки и мѣсиха се козунаци. На Великата сѣбота следъ обѣдъ, когато сестрата на Стоеница се готвѣше да си отиде, селскиятъ куриеръ, ухиленъ до уши, вести се въ кжщи и завика още отъ портата: „ей, хора, ще черпите, за васъ Великденътъ отъ днесъ настъпи... писмо, писмо отъ бойното поле ви нося!“,... Стоеница даде на бай Велча тъкмо два гроша да се почерпи и разплакана цѣлува писмото, пролива сълзи надъ него и, за неинъ късметъ минаващиятъ дѣдо попъ свърна въ кжщи, прочете „истинското“ писмо на Стояна, който ѝ съобщаваше, че билъ раненъ, ала оздравѣлъ и скоро щѣлъ да си дойде. Стоеница и майка ѝ, помолиха дѣда попа да извърши молебень и да чете молитви за здраве. А стариятъ свещеникъ покъртенъ промѣлви: „Добри християнки и българки, въ вашата кжща Господъ излѣ благодатъта Си — болни бѣхте, оздравѣхте, изгубенъ бѣ Стоянъ, намѣри се! Наистина още днесъ и за тая кжща въскръсна Христосъ“. А децата завикаха, скачайки изъ стаята: „Тате ще си дойде, и нашата мама оздраве за Великденъ!“

И. Д-въ.